

Quo Vadis

Procesul "octogenarilor*" expulsați din parohia Buna Vestire (P.B.V.) pierdut la curtea superioară la 8 Sept. 06 n-a fost procesul Centrului Cultural Român din Montreal (C.C.R.M.), adevăratul litigiu din comunitatea noastră. La acest proces a fost respinsă doar cererea de anulare a adunării din 24 Junie 01, de supunere fără condiții la Episcopia de la Vatra Românească (E.V.R.). Dat fiind că la această adunare nici nu s-a pomenit de soarta rezervată C.C.R.M., mai ales că prin supunere - bunurile mobile și imobile devin proprietatea E.V.R. - tribunalul nu a reținut mărturiile făcute în favoarea recuperării centrului în folosul întregii comunități care l-a construit. În ce privește pirueta Pr. Popescu care pe timp de 50 de ani a considerat E.V.R. ca fiind « samosfeată » (eretica) pentru mine rămâne o enigmă, cu atât mai mult cu cât în anul 1984 obtinusem (în « catimini ») din partea Patriarhului Justin (după ce ne-a vizitat biserica și a stat de vorba cu noi) o acoperire canonică iar Pr. Popescu « Crucia Patriarhiei » (cea mai mare distincție a Bisericii Ortodoxe Române) în scimbul unei promisiuni « de onoare » din partea președintelui Gheorghe Stanciu, a preotului Petre Popescu și a mea că : « imediat după ce pleacă ciuma rosie din țară ne vom întoarce la Biserica Mamă!?

* * *

Judecătoarea în sentința ei spune că interventile abuzive făcute de Pr. Popescu la adunarea de supunere fără condiții nu au fost frauduloase. La fel nu a explorat aspectul canonic al procesului ne fiind specialistă în drept canonic; care ține mai mult de tribunalele ecleziastice. Or, mărturia mea în favoarea recuperării C.C.R.M., devenit printr-o necuviință « Casa Pr. Popescu », se situa tocmai în acest con de umbră ce părea să intereseze curtea permițându-mi să-mi fac mărturiile. La întrebările avocatului-improvizat al părții civile, dl. Michel Anastasiu :

- dle Țăranu ați fost unul din fondatori noii biserici de pe Christophe Colomb, Casei preotului și C.C.R.M., va rog să spuneți ce rol ați jucat?

- În oct. 1965, în calitate de președinte al Asociației Române din Canada (A.R.C.) și custode ales al P.B.V. am semnat și difuzat la Ora de radio Apelul de subscripție la fondul de construcție al noii biserici (publicat de altfel în « Candela » din Oct. 1965), apel adresat întregii comunități; la vremea aceea, eram numai două parohii, cea Ortodoxă și Greco-Catholică. Înțelegerea dintre P.B.V. și A.R.C. constă în a atribui P.B.V. o dimensiune culturală lângă cea de cult, întărind astfel unitatea din jurul ei. Schimburile culturale întodeauna au sporit apropierea și înțelegerea reciprocă.

Mai târziu în 1979, organizațiile comunității noastre Montrealeze, fiind mai toate (inclusiv P.B.V.) afiliate la Federația Asociațiilor Române (F.A.R.-Canada) apelul de subscripție pentru casa preotului și C.C.R.M. a fost semnat și difuzat de toate organizațiile în timp ce obținerea ajutorului de la guvern de \$100,000 a fost mijlocit de către F.A.R. (între timp s-au mai înființat parohia Sfântul Ioan Botezătorul și Bethel al Românilor din Montreal). În schimbul acestui efort comun P.B.V. la adunarea specială din 3 Mai, 1981, a votat în unanimitate propunerea de înființare a C.C.R.M.*** și integrat statutelor parohiei P.B.V. Aici avocata « intimaților** » a obiectat pe motivul că în acest proces nu pot avea loc discuții pe problema C.C.R.M. care de fapt nu mai exista. Totuși, la cea de a doua întrebare avocatului nostru; « ...cum au funcționat activitățile la centru și la parohie, judecătoarea m-a lăsat să răspund.

- am funcționat sectar (în biserica noastră n-a intrat nici un episcop de și canonul Nr. 1 spune: "nula eglise sine episcopa"="nu exista biserica fără episcop") cu hotărâri sectare. De exemplu în 1988 dl. Victor Rosca, pe atunci delegatul A.R.C. în comitetul de conducere al C.C.R.M. a susținut și votat la propunerea delegatului P.B.V. un drept de veto pentru P.V.B. Din acel moment jocul democratic nu a mai funcționat, toate hotărârile fiind loate de preot. Aci avocata "intimaților" a sărit cu o nouă obiecție afirmând că nu admite să asiste la un proces în alt proces. Judecătoarea excedată mi-a făcut semn să termin, ce am făcut, însă nu fără să adaug: Votre Honneur, pentru P.B.V. și noi românii canadieni a posedat un centru cultural român este o mândrie și nimeni nu ni-l poate deposeda sau ai atribui o altă denumire. E just că Pr. Popescu a muncit greu la tot ce s-a

construit, a făcut-o ca un devot al bisericii noastre fiind retribuit ca atare fapt care nu-i dă blazon de ctitor, ctitorul unic nu poate fii decât cel hotărât de întreaga comunitate (C.C.R.M.) și nu de un comitet căzut după verticală.

* * *

Ce am mai avut de spus, și mai am ceva, o scriu aici ca pe o declarație solemnă în fața tribunalului public al comunității noastre care va să fie, pentru că noi octogenari nu mai avem nimic de pierdut, dvs. însă cei mai tineri, aveți totul de câștigat. Dacă « intimați » au venit aici pentru a rămâne în E.V.R., noi în numele organizațiilor care au construit centru inclusiv parohia P.B.V. din Montreal, am venit pentru recuperarea C.C.R.M. unicul nostru loc de întâlnire (acum când suntem divizați în 10 biserici supuse celor două episcopii; cea cu Biserica Mamă și cea de la Vatra Românească (cu Biserica Orthodoxă Americană) ambele în relații vitrige cu urmări lamentabile imposibil de trăit mult timp cu ele). De unde speranța noastră că noua generație va fii nevoită să-și recupereze centru care i revine de fapt și de drept. Însăși bisericile pe care le frecventăm aici la Montreal pentru ași păstra menirea lor de-a ne unii nu pot face altcum decât să susțină din ce în ce mai vădit opțiunea de recuperare a unui loc comun de întâlnire C.C.R.M.

* * *

Cultura românească, omenia românească după « lege și datini » într-o țară multiculturală noi o exprimăm ca pe o experiență de angajament afectiv care dă sens vieții în spațiul timp în care trăim. Și asta nu o putem realiza după modelul « Nu-Age » sau « American Dream » oricât am vrea să avem fiecare « America » noastră. Căci, dacă nu am mai fii noi, fie printr-o marjinalizare-asimilare, cu ce am mai putea fii de folos, ce aport am mai aduce noi românii societății de adopție. Nu. Categorie, nu, pentru că dacă continuăm așa panta se adâncește și fiecare din credincios ce ne pretindem, devenim « clienții » biserici lui X,Y, Z. Și e păcat de Dumnezeu! Cultura noastră e sfințitoare de locuri (C.C.R.M., Câmpul Românesc A.R.C. din Val David și Piața Româna din Montreal, triada reperelor noastre culturale) tocmai fiindcă valorile noastre de toleranță, generozitate și modestie, dau un sens vieții noastre atribuindu-i un caracter sacru. Si eu cred că oricum ne am organiza, acum în timpul nostru aici în America, aceste valori vor fii recunoscute, apreciate și promovate ca pe cele mai înalte aspirații umane.

* « octogenari »; Filip Lupu, constructorul și donatorul cel mai generos al P.V.B.

George Stanciu, președinte fondator cel mai devotat - pe timp de 29 de ani.

Cristu Lapa, contabilul agreat benevol pe timp de 20 de ani.

Michel Anastasiu, arhitectul construcțiilor P.V.B.-avocatul improvizat și ultimul președinte al C.C.R.M. Primul președinte a fost Petre Sultana.

Jean Țaranu, fost coordonator al apelurilor de subscripție la Fondul de construcții și ajutorul primit de la guvern.

...toți expulsați la rândul lor pentru neascultare!

** « intimați » Alexandru Popescu, președintele actual al comitetului parohial P.B.V.

A. Paregora, vice președinte.

Constantin Sandalovski, casier.

Victor Roșca, director.

*** La cererea judecătorească am depus actul de înființare a C.C.R.M. și aprobarea ajutorului de la guvern ce cul find făcut pe numele C.C.R.M. (anexa 1, 2, 3)

Convorbiri ARC, Val David, Oct.06

Jean Țaranu delegatul ARC la procesul octogenarilor.